

2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd w zaskarżonym wyroku zbyt wąsko określił wymogi odnoszące się do legitymacji procesowej przysługującej jej na mocy art. 263 ust. 4 TFUE, co jest również sprzeczne z jego własnym orzecznictwem. Sąd oparł się wyłącznie na wyroku z dnia 4 lipca 2006 r. *easyJet/Komisja* (T-177/04), nie biorąc przy tym pod uwagę szczególnych okoliczności sprawy. Do tych okoliczności zdaniem wnoszącej odwołanie należą w szczególności intensywne uczestnictwo m.in. w ramach transakcji całościowej, jej osobiste zaangażowanie się w spotkanie z Komisją oraz uznanie jej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające za zainteresowaną stronę trzecią. Efektem tego przedstawione w zaskarżonym wyroku stanowisko prawne będzie wywierało w przyszłości znaczący wpływ na kwestię ochrony praw proceduralnych w rozstrzygnięciach dotyczących kontroli koncentracji.

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca Sądowi, że ten uchybił wymogom zgodności z prawem i praworządności. W swym rozstrzygnięciu dotyczącym legitymacji procesowej Sąd nie uwzględnił uznania, że przysługuje ona stronie wnoszącej odwołanie, a także wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające zgody na poinformowanie jej o innych możliwościach zajęcia stanowiska w ramach postępowania. Zamiast tego Sąd uznał, że strona wnosząca odwołanie mogła bardziej intensywnie uczestniczyć w tym postępowaniu. Wnosząca odwołanie twierdzi zaś, że oparła się ona na zgodzie wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jako organu Komisji. Sąd dopuścił się więc naruszenia zasad zgodności z prawem i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W efekcie zaskarżony wyrok skutkuje tym, że Komisja będzie miała w przyszłości swobodę decydowania o tym, komu przysługuje legitymacja procesowa w sprawach dotyczących tego rodzaju transakcji.

W drodze **trzeciego zarzutu** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd w swym rozstrzygnięciu w przedmiocie rozdzielania przeprowadzonej przez RWE i E.ON operacji całościowej dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ze względu na to, iż oparł się on wyłącznie na skonsolidowanym obwieszczeniu Komisji dotyczącym kwestii jurysdykcyjnych i pominął swe własne orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., *Cementbouw Handel & Industrie/Komisja* (T-282/02), a także motyw 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Sąd naruszył w ten sposób zasady hierarchii przepisów, pierwszeństwa przepisów ustawowych oraz podziału władz.

Zarzut czwarty odwołania dotyczy wreszcie błędnej oceny sporządzonej przez RWE i E.ON „Investor Relationship Agreement”. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że ta umowa jest nieważna na gruncie niemieckiego prawa spółek akcyjnych. W ten sposób nie poddał kontroli istotnych kwestii i, efektem tego, wydał rozstrzygnięcie, które jest błędne pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-487/23)

(2023/C 321/51)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Santiago de Albuquerque i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

1) Stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽¹⁾, nie zapewniając, aby:

- organy administracji lokalnej, w latach 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 i 2018,
- portugalskie podmioty publiczne udzielające świadczeń opieki zdrowotnej (podsektor opieki zdrowotnej) w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Madery w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Azorów w latach 2013 i 2015–2022,

splącały swoje zobowiązania handlowe w terminach przewidzianych w tym artykule.

2) Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przyczyną wniesienia skargi (*causa petendi*) jest uchybienie przez Republikę Portugalską przepisom art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE, trwające od 2012 r. do chwili obecnej. Zgodnie z tymi przepisami państwa członkowskie zapewniają, aby w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny, termin płatności nie przekraczał 30 dni. Termin ten może zostać przedłużony do 60 dni w przypadku podmiotów publicznych udzielających świadczeń zdrowotnych, należycie uznanych do tych celów. Dyrektywa 2011/7/UE stanowi, że państwa członkowskie powinny dokonać transpozycji jej przepisów do dnia 16 marca 2013 r.

Po zwróceniu Republice Portugalskiej uwagi na systematyczne i trwałe nieprzestrzeganie przez szereg portugalskich organów publicznych terminów spłaty zobowiązań handlowych, o których mowa w art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE, Komisja Europejska wszczęła postępowanie poprzedzające wniesienie skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko temu państwu członkowskiemu. Uchybienie to trwało w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii (w dniu 5 grudnia 2017 r.).

Wszystkie sprawozdania monitorujące dotyczące średnich terminów płatności dokonywanych przez organy publiczne w różnych sektorach portugalskiej administracji publicznej, przesłane przez Republikę Portugalską służbom Komisji na ich wniosek, wskazują, że po upływie terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii do dnia wniesienia skargi organy publiczne kilku sektorów portugalskiej administracji publicznej nadal splącały swoje zobowiązania handlowe w terminach dłuższych niż przewidziane w art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE. Chodzi w szczególności o następujące organy publiczne:

- administracja lokalna, w latach 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 i 2018,
- portugalskie organy publiczne udzielające świadczeń opieki zdrowotnej (podsektor opieki zdrowotnej) w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Madery w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Azorów w latach 2013 i 2015–2022.

Ponadto w sprawozdaniach dotyczących lat 2020, 2021 i 2022 Republika Portugalska zamieściła jedynie niepełne dane, rzekomo dlatego, że nie dysponowała danymi dotyczącymi administracji lokalnej za te lata ze względu na zmianę systemu rachunkowości mającego zastosowanie do tej administracji. Na dzień wniesienia skargi Republika Portugalska nie uzupełniła danych zawartych w tych sprawozdaniach ani nie przekazała zaktualizowanych danych.

W konsekwencji Komisja uważa, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE, nie zapewniając dotychczas ani obecnie, by wspomniane organy publiczne spłacały swoje zobowiązania handlowe w terminach przewidzianych w tym artykule.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 48, s. 1.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – S./AD GmbH

(Sprawa C-440/201, AD) ⁽¹⁾

(2023/C 321/52)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 16 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor – Rumunia) – P.C.H./ Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, przy udziale: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

(Sprawa C-642/211, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor i in.) ⁽¹⁾

(2023/C 321/53)

Język postępowania: rumuński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.02.2022.

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 15 maja 2023 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-69/22) ⁽¹⁾

(2023/C 321/54)

Język postępowania: rumuński

Prezes szóstej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 25.04.2022.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – fliightright GmbH/TAP Portugal

(Sprawa C-52/23, fliightright) ⁽¹⁾

(2023/C 321/55)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 164 z 08.05.2023.
